

lede faa tit, og de allerfleste Medlemmer ville mere eller mindre have Behandlingen af dem i frist Grindring; men jeg skal tilslade mig med faa Ord at antyde, ikke alle Forandringer, men de Hovedforandringer, som jeg mener, at der kunde være Anledning for Rigsdagen til at gøre ved det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil da først nævne Lovforslagets § 9, hvor der tales om den skattepligtige Indtægt. Der vil jeg minde om, at det er ikke rigtigt at beskatte al Skatteindtægt ens; der er i faa Henseende Forskel paa, om en Indtægt er vedvarende, eller om den blot er kortvarig eller blot een Gang for alle. Der er Forskel paa Skatteevnen i det Tilfælde, og navnlig fremtræder Forskellen for Skatteevnen i meget væsentlig Grad, naar Indtægten flyder som Rente af en Kapital, eller flyder som Udbytte af personligt Arbejde, personlig Virksomhed. Jeg finder, at det er uretfærdigt at beskatte Indtægt af personlig Virksomhed i Lighed med Udbytte af Kapital. Det er jo klart for os alle, at Indtægt af personlig Virksomhed kan afbrydes temmelig brat ved Sygdom eller ved Uheld paa forskellig Vis, hvorimod den Indtægt, der havs af Kapital, vedbliver at flyde, om ogsaa Sygdom indtræder. Der bør derfor i en Indkomstskattelov gøres Forskel paa Skattepligten efter de Kilber, hvoraf Indtægten flyder.

Saa er der dernæst § 11, der omhandler Skalaen, som jeg vil gøre et Par Bemærkninger om. — Jeg skal ikke opholde mig videre ved, at den laveste Sats, hvoraf der svares Skat, er 200 Kroner. Jeg finder det nu ikke rigtigt, at der er faa stort et Spring mellem intet at svare og f. Eks. efter den nugældende Lov at svare 6 Kr. Jeg mener, at den skattepligtige Indtægt nok kan sættes endnu lavere f. Eks. til 100 Kr. eller til 50 Kr., men derved skal jeg ikke opholde mig, det er et mindre væsentligt Spørgsmaal. Hvad der er væsentligt for mig her er, at man standser i den nedadgaadende Skala ved 2,400 Kr., men gør kun Fradrag af Indtægter indtil 2,400 Kr. Dette finder jeg ikke rigtigt. Tage vi f. Eks. to Skatteydere, hvoraf den ene har 2,400 Kr. og den anden 4,800 Kr., vil den ene komme til at svare en Skat af 72 Kr., medens den anden vil komme til at svare i Skat 144 Kr. Gaar man ud fra, at disse to Skatteydere behøve lige meget til deres Underhold, til det nødvendige Forbrug for at kunne leve, ser man jo, at den med 2,400 Kr. har ikke noget Overskud, og altsaa grumme ringe Skatteevne, hvorimod han med 4,800 Kr. har 2,400 Kr. i Overskud og

altsaa en ganske anden Skatteevne. Det er altsaa uretfærdigt, at han kun skal betale dobbelt saa meget i Skat, som den først nævnte. Jeg mener, at der med Hensyn til Skalaen bør gøres store Forandringer. Maa bør efter min Formening rykke en Del højere op, inden den fulde Skatteværdi indtræder og tillige, naar man kommer højere op i Rækken, tage de større Indtægter efter en højere Skatteværdi, end den virkelige Indtægt lyder paa. Enten kan man gøre dette, eller man kan gøre det paa en anden Maade, nemlig tage al virkelig Indtægt og falde den Skatteindtægt, enten den er lille eller stor, men sætte forskellig Procent, en mindre Procent for de mindre Indtægter, og større Procenter efter stigende Skala for de større Indtægter, saaledes som det er mig bekendt, at det bruges i mange Kjøbstæder her i Landet. En af de to Veje, mener jeg, at man absolut maa gaa, for saa vidt man vil naa en nogenlunde retfærdig Bestaatning. Naar jeg her omtaler Skalaen i § 11, falder det selvfølgelig ind der under, at Slutningsbestemmelsen i § 14 om 3 pCt. maa udgaa, thi naar jeg tænker mig en Omordning med Hensyn til Skalaen i en af de to Retninger, som jeg her har nævnt, maa Bestemmelsen om de 3 pCt. bortfalde; disse Bestemmelser kunne ikke forenes.

Dernæst vil jeg tillade mig med et Par Ord at omtale § 15, der lyder paa, at hvor særlige Forhold, saasom de den enkelte som Familjeforsørger, paa Grund af Gæld eller andet lignende, paahvilende Byrder maatte tale for, at vedkommende ikke ansættes til Indkomstskat efter sin hele Skatteindtægt, kan Vigningskommissionen foretage en Nedsættelse, naar vedkommende selv har forlangt det, dog kun naar han bruger Selvangivelse; naar han ikke har forlangt Nedsættelse paa Grund af særlige Forhold, maa Vigningskommissionen imidlertid ikke give ham nogen Nedsættelse. Det finder jeg ogsaa uretfærdigt. Jeg mener, at det er enhver ligefremme Ret, at der tages Hensyn til hans særlige Forhold, Familjens Størrelse eller andre trykkende Omstændigheder, og det er urimeligt, at han skal ansøge om at faa sin ligefremme Ret. Jeg mener, at der bør staa i Loven, at Vigningskommissionen skal tage Hensyn til særlige Forhold, for saa vidt de ere den bekendte og ere de den ikke bekendte, kan det ske derved, at det bliver den bekendt gennem et Andragende eller senere ved Klage.

Dernæst vil jeg gøre en lille Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 28, der omhandler Valgretten. Det siges der, at de Rettigheder med Hensyn til de kommunale Valg, som Loven af 23de December 1865 §